

De afstand

Rond de 1600 kilometer liep ik op mijn tocht. Dat lijkt best veel: de afstand van Amsterdam naar Barcelona. Maar omgerekend kom je - alle wekdagen meegerekend - uit op een gemiddelde van 3 kilometer per dag. In de praktijk liep ik ongeveer 2,5 dag per week, op andere dagen schreef ik. De langste wandelingen lagen rond de 35 kilometer. Gemiddeld liep ik ongeveer 8 kilometer per loopdag.

Foto Pauline Niks

In de middelpolder bij Amstelveen.

Foto Renate Beense

Ontvangst met champagne.

Foto Pauline Niks

Onderweg in Twente.

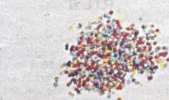
Foto Pauline Niks

soorten komen op en sterven uit, of verdwijnen weer naar de marge. Ook de mens. De natuur blijft gewoon bestaan, al is het in een andere vorm. Zo gaat dat. Maar ja, toen ik onlangs in gezinsverband half grappend zei dat Amsterdam over vijftig jaar onder water staat, begon mijn jonge dochter onbedaarlijk te huilen.

Bij het Naardermeer, waar de natuurbescherming in Nederland begon, begrijp ik waarom de bouwers van Nederland altijd vonden dat dit natuurgebied maar in de weg ligt. Ik kom er vaak, in het Naardermeer, omdat een vriend van me er op wonderbaarlijke wijze is komen te wonen. Het water is er schoon, maar verder is het toch een eilandje waar alle infrastructuur - wegen, spoorlijnen - zuchtend en steunend omheen is gelegd. De brug over, over de A1, vijfbaans, zicht op de nieuwe spoorbrug, eigenlijk is het alleen stil in het Naardermeer als er file staat. Via Muiderberg en Muiden, langs het IJmeer naar Amsterdam, met uitzicht, links, op het wegenselsel.

Je kunt het ook positief zien: dat er in zo'n dichtbevolkt land nog groene lintjes zijn bewaard voor wandelaars en fietsers, dat is een prestatie. Ik hoor het vaak: Nederland is nog best mooi. En inderdaad, gezien vanuit het perspectief van de wandelaar is dat vaak zo. Het deltalandschap, de rivieren die weer breder mogen zijn, de duinen, de kust, de Waddenzee. En dan de hogere gronden, de heuvels, de veengebieden, de beekdalen. Er is van alles wat. En er is van

alles op en doorheen gelegd. De natuurgebieden zijn snippers, museumstukjes, bewaard gebleven omdat in Nederland de natuurbescherming vroeg opkwam. De snippers hebben het behapbare volume voor de wandelaar, die in een halve dag van terras naar terras kan lopen. Stap in de auto en je ziet dat het niet meer dan gespaarde postzegels zijn in een productielandschap.

Het einde

Bijna thuis wordt Caspar onthaald met champagne en confetti, ingrediënten voor een optimistisch einde. Ik loop tot IJburg,

toevalligerwijs tot aan de Nesclobrug. Nescio, die vaak zijn natuurwandelingen maakte boven Amsterdam, zou raar opkijken van de veranderingen hier. Ik betrap mezelf erop dat ik optimistisch wil eindigen. Vorige week nog verscheen een enthousiasmerend advies van het College van Rijksadviseurs, 'Panorama Nederland', met mooie vergezichten voor de inrichting van het land. Ik herinner me eerdere mooie vergezichten, waarna het vliegwieltje gewoon bleef draaien zoals het draaide. Misschien gaat het nu anders.

In het Amsterdamse Beatrixpark, vlak bij mijn huis, een fotosessie. De fotograaf heeft taart en champagne meegenomen, ze is het ontvangstcomité. En ze heeft confettibalonnen en een confettikanon van de Hema bij zich. Als de foto's zijn genomen, ligt overal plastic confetti. We gaan aan de slag met stoffen en blik. We ruimen onze rotzooi op.

Een selectie uit de 300 afleveringen van *Caspar loopt* zal worden opgenomen in het boek van Caspar Janssen, dat najaar 2019 verschijnt bij uitgeverij Atlas Contact.

Column

NICO DIJKSHOORN